

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 374/2020-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 8. októbra 2020 v senáte zloženom z predsedu Martina Vernarského a sudcov Petra Straku (sudca spravodajca) a Roberta Šorla predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného Mgr. Martinom Černákom, advokátom, Zochova 5, Bratislava, pre namietané porušenie jeho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 6 S 114/2015 z 28. júna 2018 a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8 Sžk 39/2018 z 24. októbra 2019 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 3. februára 2020 doručená ústavná sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie v záhlaví označeného práva zaručeného Ústavou Slovenskej republiky

(ďalej len „ústava“). K namietanému porušeniu práva malo dôjsť rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 6 S 114/2015 z 28. júna 2018 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie krajského súdu“) a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 8 Sžk 39/2018 z 24. októbra 2019 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu“). Napadnutými rozhodnutiami bolo s konečnou platnosťou rozhodnuté o preskúmaní postupu a rozhodnutia Okresného úradu Bratislava, odboru výstavby a bytovej politiky, ktorý na odvolanie potvrdil prvostupňové rozhodnutie mestskej časti Bratislava-Rača č. 14170/1937/2014UPSP-LU z 23. októbra 2014, ktorým bola stavebníkom v územnom konaní spojenom so stavebným konaním povolená rekonštrukcia a dostavba rodinného domu.

2. Sťažovateľ v konaní pred správny orgánom aj súdmi namietal, že realizovaním dostavby a rekonštrukcie rodinného domu dôjde k výraznému obmedzeniu výkonu vlastníckeho práva k jeho susediacemu rodinnému domu tým, že sa zníži jeho preslnenie, bude dochádzať k obťažovaniu dymom a pachmi a zníži sa trhovú hodnotu domu. Uvedené námietky odôvodňoval nedodržaním odstupových vzdialeností podľa § 6 vyhlášky Ministerstva životného prostredia Slovenskej republiky č. 532/2002 Z. z., ktorou sa ustanovujú podrobnosti o všeobecných technických požiadavkách na výstavbu a o všeobecných technických požiadavkách na stavby užívané osobami s obmedzenou schopnosťou pohybu a orientácie (ďalej len „vyhláška“).

3. Krajský súd a najvyšší súd v napadnutých rozhodnutiach poukázali na to, že k veci bolo pristupované s odbornou starostlivosťou (vo veci bol stavebníkmi vypracovaný znalecký posudok), ktorý nebol sťažovateľom spochybnený, že rekonštrukcia stavby kopíruje pôvodnú pôdorysnú hranicu stavby a zároveň v lokalite sú stiesnené pomery, takže nebolo potrebné viac zdôvodňovať odstup stavieb podľa vyhlášky (k tomu porovnaj napr. bod 50 a 51 napadnutého rozhodnutia krajského súdu, bod 4 a 21 napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu).

4. Podanou ústavnou sťažnosťou sťažovateľ opakuje námietky vznesené pred správny orgánom aj súdmi. Je názoru, že „tým, že sa všeobecné súdy stotožnili

s argumentáciou stavebného úradu a konštatovali, že prestavba rodinného domu stavebníkov nemá žiadny relevantný vplyv na kvalitu jeho bývania, došlo takýmto ich postupom a rozhodnutím k legalizovaniu stavby porušujúcej jeho vlastnícke práva a súčasne k zásahu do jeho ústavného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky“.

5. V závere ústavnej sťažnosti sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd vyslovil porušenie jeho základného práva napadnutými rozhodnutiami, aby zrušil napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie a napokon aby priznal sťažovateľovi náhradu trov konania.

II.

6. Ústavný súd je podľa čl. 124 ústavy nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Podľa čl. 127 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom.

7. Podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

8. Podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania, na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc.

9. Ústavný súd sa pri uplatňovaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť, a preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných

súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Vychádzajúc z uvedeného a zároveň z dôvodu, že v konaní o kasačnej sťažnosti je právnou úpravou poskytnutý priestor pre plnohodnotný vecný prieskum sťažovateľovho prípadu (čo sťažovateľ využil), ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť v časti smerujúcej proti napadnutému rozhodnutiu krajského súdu podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie.

10. Podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania, ktorý je zjavne neopodstatnený.

11. Uvedené ustanovenie dáva v záujme racionality a efektivity konania ústavnému súdu právomoc posúdiť prijateľnosť návrhu predtým, než dospeje k záveru, že o návrhu rozhodne meritórne (nálezom). Ide o špecifickú časť konania, ktorá nemá charakter konania kontradiktórneho, a kedy ústavný súd môže rozhodnúť len na základe tvrdení uvedených v ústavnej sťažnosti a obsahu napadnutých rozhodnutí priložených k ústavnej sťažnosti. Za zjavne neopodstatnenú považuje ústavný súd takú sťažnosť, keď uplatnené námietky (vady vytýkané rozhodnutiu) nie sú spôsobilé spochybniť jeho ústavnosť. Inými slovami, ide o situácie, keď ústavnej sťažnosti chýba ústavnoprávna dimenzia (porovnaj napr. I. ÚS 66/98, II. ÚS 123/2020, ako aj Ústavný súd Českej republiky sp. zn. I. ÚS 1811/20, II. ÚS 2429/20, II. ÚS 2354/20, II. ÚS 2404/20, III. ÚS 2167/20, dostupné na nalus.usoud.cz). Typickou bude situácia, keď sťažovateľ spochybňuje právne závery všeobecného súdu výlučne s poukazom na ich nesprávnosť. V takom prípade totiž stavia ústavný súd do role ďalšej prieskumnej inštalácie, ktorá mu neprináleží. O takú situáciu ide aj v posudzovanom prípade.

12. Sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti opakuje výhrady, ktoré už uplatnil v konaní pred správnym orgánom, krajským súdom aj najvyšším súdom. Všetky orgány sa jeho námietkami zaoberali vyčerpávajúcim spôsobom, čo vyplýva z rekapitulácie ich rozhodnutí (pozri bod 2 a 3 uznesenia ústavného súdu).

13. Z argumentácie sťažovateľa vyplýva, že sa nestotožňuje s dôvodmi, pre ktoré bola stavebníkom povolená prestavba a rekonštrukcia rodinného domu, bez ohľadu na ich opodstatnenosť. Táto argumentácia je z povahy veci nespôsobilá spochybníť ústavnosť napadnutého rozhodnutia.

14. Ústavný súd v napadnutom rozhodnutí najvyššieho súdu nenašiel žiadne extrémne vybočenie, ktoré by mohlo odôvodniť kasačný zásah (a sťažovateľ na žiaden výkladový či aplikačný excés ani nepoukazuje). Ústavný súd konštatuje, že vo veci konajúce súdy sťažovateľovi primerane vysvetlili, že jeho vlastnícke právo bolo s plnou vážnosťou pomeriavané k takému istému právu jeho susedov a že výsledkom tohto procesu bolo nájdenie rozumnej hranice obmedzenia jedného aj druhého práva. Sťažovateľ bol oboznámený s konkrétnymi dôvodmi, ktoré sú objektívneho charakteru a na ktorých je hranica rozpačitého susedského spolužitia založená (pozri bod 3 uznesenia). Ústavný súd nenašiel priestor tieto dôvody spochybňovať, naopak, pevne verí, že účastníci správneho konania nebudú hľadať v existencii objektívnych okolností zdroj sváru, ale dôvod pre vzájomné pochopenie.

15. Na základe uvedených skutočností ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť v časti smerujúcej proti napadnutému rozhodnutiu najvyššieho súdu podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 8. októbra 2020

Martin Vernarský
predseda senátu